Könneltas nüüd ka weel middake neist asjust, mes meie päiwil sündinu.

Meie marahwa seast löitas ka meie päiwil weel, kes ei pelga, ei ka meelt ärra ei heida, kui surma hädda käen om; ni kui seda wannust wannambist könneltas mustitsel ajal. Ent ristiusk oppetap meid nüüd, kuis meie eggal ajal Jummala käe alla henda peame allandama, nink ka surma tundi rahholikkult ootma, ni kui se meil Jummalast säetu.

Olliwa 1836 aastal üttel pühhapäiwal, mes 8mas paastoku päiw olli, kolm rannamehhe Tallina-maal, Selja-wallast, jää-minneki ajal merre päle lännu, ülgid tapma. Kats neist olliwa neljakümne ajastalisse, üts olli Josep Tull, töine Tomas Liwa, nink möllemba naise mehhe, ent kolmas olli kattekümne ajastane poismees, nimmega Maddis Ploom. Kui nemma hommungul wäljalätsiwa, olli jää weel kaunis kõwwa nätta. Neide mõtte oli selsammal pühhapäiwa öddangul taggasi tulla; sis nemma es olle ka ülle kolme mehhe ennamb toidust ütten wõtnu, kui ennege

pooltõist nakla leiba, kattesa räime ja üts pallakenne lihha. Eesmält olli neil öige önnelik kõrd, ni et 8 ülge tapsiwa. Ent kui öddang kätte jõus, olliwa 18 wersta rannast ärralännu. Sis kuliwa nemma ütte kõrraga suurt rägginat, rühksiwa kül ranna pole, ent sääl olli jo 4 wersta, rannast arwada, selge wessi nätta. Käniwa nüüd mehhe taggasi, et nemma weel ütte sare mannu, nimmega Uhtjo, saasse, mes sääl lähhükessen olli, ent sääl olli neil ka wessi wasta. Nüüd heitiwa kül ärra, kui neile kohheke pole päsemist ennamb es olle. Nemma olliwa nüüd ütte sure jää tükki päle, ni kui parwe päle jänu; kange tuul tõsi hommungo poolt, aije neid kawwete merde, nink peake es näe nemma muud kui taiwast ja merd. Kui nemma nidade öödjo ärraolnu nink päiw jälle tõssi, sis nakki tuisk. Oh suur olli neide waiste hädda! Es olle nemma weel middake sõnu, nink suren murren ja peljun es mõtleke se päle. Eespäiwa öddangul wõttiwa sis eddimält pallakest leiba. Kolmapäiwal jäije tuul taggasi, ilm läts selgele, ent nüüd olli ka külm kõwwa. Pea tükse nälg jo mannu; kik, mes toidusses ütten olli woetu, läts otsa nink suur tuisk ja saddo olli õse neid kattesa tappetu ülgid neide käest merde ärrawinu. Sis tahtsiwa jo sedda pennikest ärratappa, mes neil ütten olli woetu nink ikkes weel neide mannu jänu; ent ommete anniwa weel armo temmale. Jogi janno olli ka suur, nink piddiwa mer-

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1839, lk. 28